

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 558/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BFF Central Europe s. r. o.**, Mostová 2, Bratislava, IČO 44 414 315, zastúpenej advokátskou kanceláriou Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, Bottova 2A, Bratislava, v mene ktorej koná vedúci organizačnej zložky a advokát JUDr. Juraj Gyárfáš, PhD. LL.M., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obdo 29/2021 z 28. februára 2022 a proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13 Cob 59/2020-476 z 21. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Obe napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť, vrátiť Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie a žiada priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledujúci stav veci:

2.1. Sťažovateľka sa od žalovanej domáhala na Okresnom súde Martin (ďalej len „okresný súd“) (konanie bolo vedené pod sp. zn. 17 Cb 119/2017) zaplata 439 675 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Okresný súd žalobu rozsudkom z 29. novembra 2018

zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd dospel k záveru, že pôvodný veriteľ žalovaného žalované pohľadávky na sťažovateľku nepostúpil, pretože zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatná z dôvodu rozporu dohody pôvodného veriteľa s dlžníkom (žalovaným). Žalovaná pohľadávka vznikla zo zmluvy o dielo (uzavretá medzi žalovaným a zhotoviteľom diela, pozn.), ktorá obsahovala dojednanie, že zhotoviteľ ako veriteľ môže postúpiť pohľadávku na tretiu osobu len na základe predchádzajúceho súhlasu dlžníka. Zhotoviteľ požiadal žalovaného o súhlas s postúpením pohľadávok, ktorý takýto súhlas zhotoviteľovi písomne udelil 2. novembra 2015. V rovnaký deň na stretnutí so zhotoviteľom bola zo strany žalovaného vyslovená požiadavka a uzavretá dohoda o tom, že v prípade reálneho postúpenia pohľadávok bude do zmluvy o postúpení pohľadávok zakomponovaná povinnosť nadobúdateľa pohľadávok žiadať súhlas dlžníka v prípade ďalšieho postúpenia pohľadávok. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávok na základe zmluvy o postúpení, pretože táto neobsahovala dojednanie o povinnosti žiadať súhlas dlžníka pre prípad ďalšieho postúpenia pohľadávok, teda odporovala dohode medzi pôvodným veriteľom a žalovanou. Z uvedených dôvodov okresný súd žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v spore.

2.2. Na základe odvolania rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 13 Cob 59/2020-476 z 21. októbra 2020 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“), ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. K odvolacím námietkam sťažovateľky uviedol, že pôvodný veriteľ vyslovil súhlas s požiadavkou dlžníka, aby sa do zmluvy o postúpení pohľadávok zakomponovala aj podmienka žiadať o súhlas dlžníka pre prípad ďalšieho postúpenia pohľadávok, avšak ten sa nepremietol do zmluvy o postúpení, v dôsledku čoho bola zmluva vyhodnotená ako neplatná pre rozpor s dohodou veriteľa a dlžníka podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dodal, že dohoda uzatvorená 2. novembra 2015 medzi pôvodným veriteľom a dlžníkom, ktorým podmienil svoj súhlas udelený v ten istý deň, nie je v rozpore s platným právom, preto ak postupca podmienky takto udeleného súhlasu pri následnom postúpení nedodrží a postupník neprevezme záväzok, že pohľadávku nepostúpi inej osobe bez súhlasu dlžníka zmluvne, má to za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu rozporu s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka (bod 16). Krajský súd tiež konštatoval, že nešlo o dodatočné podmienenie postúpenia, pretože súhlas aj dohoda boli datované v rovnaký deň (bod 19). Takisto odmietol argumentáciu sťažovateľky, že dohoda stála samostatne, pretože sa stala súčasťou vzťahu žalovaného s pôvodným veriteľom, a preto mala vplyv na posúdenie platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok (bod 20). Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom, k správne právnemu posúdeniu veci a boli aplikované relevantné ustanovenia právnych predpisov, preto rozsudok potvrdil ako vecne správny.

2.3. Proti rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľka podala dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Nesprávnosť právneho posúdenia veci videla v právnych názoroch odvolacieho súdu, ktorý vyslovil záver o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok pre nesplnenie podmienky dlžníka, hoci dlžník poskytol nepodmienený súhlas v inej listine než v tej, na ktorej uzatvoril dohodu o podmienke postúpenia. Právne otázky sťažovateľka formulovala takto: „Ak dlžník písomne vyjadril súhlas s postúpením pohľadávky a tento súhlas bol doručený postupníkovi, môže dojednanie medzi dlžníkom a veriteľom podmieňujúce postúpenie pohľadávky, ktoré nebolo doručené postupníkovi, spôsobiť neplatnosť?“ a „Ak je odpoveď na prvú otázku kladná, môže sa takejto neplatnosti dovolávať dlžník, ktorý

poskytol nepodmienený súhlas s postúpením a v ten istý deň do inej listiny, ktorá však nebola doručená postupníkovi, uviedol podmienku tohto súhlasu?“ V tomto smere argumentovala tým, že dlžník nemohol konať v dobrej viere a zjavne konal v rozpore s poctivým obchodným stykom, preto sa neplatnosti nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil s odkazom na § 40a Občianskeho zákonníka v spojení s § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka. Tretiu právnu otázku sťažovateľka formulovala vo svojom dovolaní takto: „Môže dojednanie medzi dlžníkom a veriteľom, ktorým sa podmieňuje postúpenie pohľadávky, ktoré nebolo zverejnené podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých predpisov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, vyvolávať právne účinky a spôsobiť neplatnosť postúpenia?“

2.4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) dovolanie sťažovateľky odmietol napadnutým uznesením č. k. 2 Obdo 29/2021 z 28. februára 2022. K prvej položenej právnej otázke sťažovateľky najvyšší súd v podstatnom uviedol, že sťažovateľka otázku neformulovala správne, keďže odvolací súd neposudzoval otázku, či po udelení „ne(podmieneného)“ súhlasu dlžníka s postúpením pohľadávky už tento súhlas (ne)môže bez informovania postupníka a jeho súhlasu zmeniť tak, ako v dovolaní formulovala sťažovateľka. Pre posúdenie veci bola kľúčová otázka, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný ako veriteľ žalobou uplatnenej pohľadávky, ak ku postúpeniu pohľadávok došlo v rozpore s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Keďže od sťažovateľkou formulovanej otázky nebolo závislé rozhodnutie odvolacieho súdu, najvyšší súd nemohol podrobiť testu konformného právneho posúdenia takto formulovanú otázku. Nad rámec uvedeného dôvodu odmietnutia konštatoval, že právna otázka týkajúca sa absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka už bola skoršou judikatúrou vyriešená (sp. zn. 1 Cdo 76/2007, R 46/2009). Keďže predmetné ustanovenie neprecizuje parametre dohody postupcu s dlžníkom, pre vyslovenie neplatnosti postúpenia pohľadávky postačuje záver, že postúpenie pohľadávky odporuje dohode s dlžníkom, bez ďalšieho skúmania zmeny súhlasu z nepodmieneného na podmienený a podobne (bod 49). Rovnako konštatoval, že žalovaný sa dovolal relatívnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, keďže bolo nesporné, že táto zmluva neprevzala vôľu žalovaného ako dlžníka, v zmysle ktorej pri prevedení pohľadávok je takýto prevod viazaný na súhlas žalovaného ako dlžníka. Aj z toho je zrejmé, že modifikácia súhlasu z nepodmieneného na podmienený nie je kľúčovým momentom správneho právneho posúdenia, pretože udelenie súhlasu nebolo v konaní sporné (bod 51).

2.5. Pokiaľ ide o druhú otázku, najvyšší súd konštatoval, že táto bola závislá od zodpovedania prvej otázky. Táto otázka je však úzko spätá so skutkovými zisteniami, teda nepredstavuje právne posúdenie veci. Pre úplnosť dovolací súd dodal, že ak aj by pripustil právnu otázku, či dlžník môže vzniesť námietku neplatnosti podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka bez ohľadu na konkrétne okolnosti týkajúce sa postupu dlžníka pri udelení súhlasu postupníkovi s postúpením pohľadávky postupcu na separátnej listine, aj táto otázka bola už skoršou judikatúrou vyriešená v rozhodnutí R 46/2009, tak ako je tomu v prípade prvej otázky. Otázka postupu dlžníka, ktorý mal svoj už raz udelený súhlas modifikovať na separátnej listine, je výsledkom skúmania skutkových okolností, ktorými je dovolací súd viazaný tak, ako ho zistil odvolací súd s odkazom na § 442 CSP (bod 58).

2.6. Pokiaľ išlo o tretiu dovolaciu otázku, najvyšší súd konštatoval jej neprípustnosť z dôvodu, že takáto námietka (povinného zverejňovania a účinkov vo vzťahu k tretím osobám, pozn.) nebola počas konania vznesená, ide o novú námietku, ktorú bolo možné uplatniť aj skôr (v konaní

pred súdom prvej inštancie), bola závislá od konkrétnych skutkových zistení konajúcich súdov a navyše od takto vymedzenej otázky rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo (bod 60).

2.7. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd dospel k záveru, že z argumentov sťažovateľky je zrejmá nespokojnosť s vyvodením skutkových zistení a záverov konajúcich súdov, avšak táto významovo nezodpovedala kritériám nesprávneho právneho posúdenia v časti vymedzenia dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 v spojení s § 432 ods. 2 CSP, preto dovolanie odmietol ako procesne neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v sťažnosti rozsiahlo argumentuje v prospech porušenia svojich práv napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, pričom odôvodnenie a závery odvolacieho súdu považuje za arbitrárne a nedostatočné. Svojím obsahom ide o totožnú argumentáciu, ktorú sťažovateľka uplatnila už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, najmä však pred dovolacím súdom v rámci svojho dovolania. Pokiaľ ide o odôvodnenie namietaného porušenia jej označených práv rozhodnutím dovolacieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti zotrvala na svojom právnom posúdení veci, z čoho vyvodzovala porušenie jej označených práv nedostatočným a arbitrárnym prístupom dovolacieho súdu pri posúdení jej výhrad a námietok vznesených v dovolaní, ktorý jej dovolanie odmietol ako procesne neprípustné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či všeobecné súdy dali dostatočné a ústavne konformné odpovede na relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu, ako aj tam uplatnenú argumentáciu.

III.1. K porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

5. Proti napadnutému rozsudku bola sťažovateľka oprávnená podať dovolanie, čo aj využila. Dovolanie predstavovalo účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého najvyšší súd poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorý ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru rozsudkom odvolacieho súdu. Uvedené sa týka posúdenia jej námietok v súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 CSP.

6. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde

Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K porušeniu označených procesných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

7. Sťažnostná argumentácia, ako už bolo konštatované, bola v podstatných námietkach identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú dovolací súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, považuje riešenie a výsledok sporu za spravodlivý, pričom na rozdiel od sťažovateľky považuje odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov za dostatočné, argumentačne konzistentné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností.

8. Pokiaľ ide o dôvod prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 CSP a sťažovateľkou nastolené otázky v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci (pozri bod 2.4. až 2.6. odôvodnenia tohto uznesenia, pozn.), ústavný súd považoval hodnotenie nastolených právnych otázok najvyšším súdom za ústavne konformné, zodpovedajúce rozhodným skutočnostiam veci.

9. Záver najvyššieho súdu, že od sťažovateľkou položenej prvej otázky nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, možno považovať za ústavne konformný. Kľúčový bol totiž záver odvolacieho súdu o nedostatku aktívnej legitímácie sťažovateľky v spore, ktorý závisel od posúdenia platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zhotoviteľa ako veriteľa na sťažovateľku. Vzhľadom na preukázanie existencie dohody medzi dlžníkom a postupcom a rozporom zmluvy o postúpení pohľadávok s touto dohodou, čo sa v konaní nejavilo ako sporné, bolo z hľadiska správnosti záveru o neplatnosti zmluvy o postúpení irelevantné, či súhlas s prevodom pohľadávok bol doručený sťažovateľke a či ho bolo možné meniť. Je potrebné si uvedomiť, že súhlas s postúpením pohľadávok bol v zmysle zmluvy o dielo adresovaný postupcovi, ktorý oň žiadal, a nie sťažovateľke. Skutočnosť, že tento súhlas s postúpením pohľadávok bol zaslaný sťažovateľke priamo dlžníkom, je z hľadiska právneho posúdenia veci irelevantná. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na znenie § 528 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je postupca povinný odovzdať postupníkovi všetky doklady a poskytnúť všetky potrebné informácie, ktoré sa týkajú postúpenej pohľadávky. Ak postupca neinformoval postupníka, teda v okolnostiach sťažovateľku o všetkých skutočnostiach súvisiacich s postupovanou pohľadávkou, v dôsledku ktorých bola vyslovená neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, za takéto nesplnenie povinnosti v konečnom dôsledku nesie zodpovednosť postupca, a nie dlžník. Inými slovami, samotný súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky nemal vplyv na zistenie, že zmluva o postúpení pohľadávok bola v rozpore so skôr uzavretou dohodou medzi dlžníkom a postupcom, čo sporné ani nebolo. Sťažovateľka sa snaží navodiť konštrukciu, že v takom prípade by sa postupca po vydaní súhlasu mohol dodatočne kedykoľvek do postúpenia pohľadávky dohodnúť s dlžníkom na ďalších podmienkach postúpenia, čo považuje za neprípustné, preto by mala byť chránená ona ako postupník. V skutočnosti je však podstatnou skutočnosť, že výhrada súhlasu dlžníka s postúpením má chrániť dlžníka, keďže nevie ovplyvniť samotnú vôľu svojho veriteľa postúpiť pohľadávkou, preto ak sa v konaní preukáže rozpor medzi zmluvou o postúpení pohľadávok a dohodou medzi

dlžníkom a postupcom, táto má vplyv na platnosť postúpenia. V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani skutočnosť, že k dohode medzi dlžníkom a postupcom došlo v ten istý deň ako k vydaniu súhlasu, a taktiež skutočnosť, že k zmluve o postúpení pohľadávok došlo približne týždeň po tom, čo bola uzavretá dohoda, ktorou sa stanovili podmienky, za ktorých dlžník vyslovil svoj súhlas s postúpením predmetných pohľadávok, teda nemožno podľa názoru ústavného súdu tvrdiť, že k stanoveniu podmienok postúpenia došlo *ex post*, teda dodatočne po postúpení pohľadávok. K samotnému zneniu dohody, ktorú odcitoval krajský súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku (bod 17), je potrebné dodať, že interpretáciu, ktorú poskytuje sťažovateľka, že išlo o dohodu uzatvorenú po vydaní súhlasu, nemožno brať doslovne v tom zmysle, že bol vydaný súhlas, ktorý už nebolo možné ďalej meniť, resp. podmieňovať na základe dohody, ktorá bola uzatvorená v ten istý deň, ako bol vydaný súhlas. Podľa názoru ústavného súdu je vzhľadom na zistené skutkové okolnosti prípadu možná aj taká interpretácia tejto dohody, že súhlas bol vydaný podmiennečne za splnenia podmienok dlžníka, ktoré tvorili súčasť dohody medzi dlžníkom a postupcom. V nadväznosti na časové súvislosti vydania súhlasu, vzniku dohody a uzatvorenia zmluvy o postúpení je potrebné tiež konštatovať, že bol dostatočný priestor na uzavretie takej zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá by nebola v rozpore s dohodou.

10. Pokiaľ ide o posúdenie druhej otázky dovolacím súdom, ústavný súd konštatuje, že záver dovolacieho súdu o neprípustnosti takto formulovanej otázky je odôvodnený dostatočne a ústavne konformne. Najvyšší súd ju považoval vzhľadom na previazanosť so skutkovými zisteniami s prvou otázkou za neprípustnú, pretože sa výlučne týkala skutkových okolností vecí, ktoré sú jedinečné, a zároveň konštatoval nedostatok relevancie pre správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže podstatnou nebola ani prvá položená otázka, ale otázka týkajúca sa aktívnej legitímácie sťažovateľky. Zároveň dodal, že otázka možnosti vzniesť dlžníkom námietku neplatnosti postúpenia pohľadávky pre rozpor s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka bola už riešená v rozhodnutí R 46/2009, podobne ako tomu bolo aj v prípade prvej otázky (body 55 až 58). Ústavný súd po preskúmaní argumentov dovolacieho súdu vo vzťahu k druhej položenej otázke dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočnú odpoveď aj vo vzťahu k záveru o nedostatku relevancie položenej otázky pre výsledok konania. Inými slovami, sťažovateľka dostala zrozumiteľnú a ústavne konformnú odpoveď v súvislosti s prednesenou otázkou.

11. Pokiaľ ide o posúdenie tretej otázky dovolacím súdom, ústavný súd konštatuje, že otázku platnosti dohody z dôvodu jej nezverejnenia bolo možné vzniesť aj v skorších štádiách konania, avšak záver o prípadnej neplatnosti dohody bol závislý od skutkových zistení, či došlo, resp. nedošlo k zverejneniu dohody v Centrálnom registri zmlúv, ako aj posúdenia, či dohoda ako taká podliehala povinnosti zverejnenia, čo bolo závislé od skutkových zistení v tomto smere. Tieto skutkové okolnosti neboli predmetom skúmania súdov nižších inštancií, preto záver dovolacieho súdu o tom, že námietku sťažovateľky možno považovať za novú skutočnosť, ktorá nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie, možno považovať za ústavne udržateľný.

12. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, dospel k záveru, že neexistuje relevantný súvis medzi namietanými právami sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces na jednej strane

a napadnutým uznesením dovolacieho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľky v tejto časti namietaných práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K porušeniu označených hmotných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu

13. Ústavný súd, vychádzajúc z rozhodných okolností posudzovaného prípadu, ako aj právneho posúdenia veci, ktoré považoval z hľadiska kautiel spravodlivého procesu za ústavne udržateľné, konštatuje, že v konaní bolo preukázané, že sťažovateľka nenadobudla pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, teda neexistuje obhájiteľné tvrdenie, že došlo k zásahu do jej majetkovej sféry v dôsledku neposkytnutia ochrany jej majetkových práv v napadnutom konaní. V tejto súvislosti je tiež potrebné dodať, že majetková ujma sťažovateľke vznikla v dôsledku postupu a konania postupcu (zhotoviteľa diela), a nie v dôsledku konania žalovaného a napadnutého konania tak, ako sa to snaží prezentovať sťažovateľka, pričom ochranu jej majetkových práv má zachovanú voči postupcovi. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti namietaných práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu